

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupený Mgr. Danielelem Holým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 846/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 16 Ad 3/2021 – 2,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Daniela Holého **s e u r č u j e** částkou **3146 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností napadl žalobce usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 16 Ad 3/2021 - 2, v němž soud výrokem I. zamítl žádost žalobce o prominutí lhůty k doplnění žaloby, výrokem II. odmítl žalobu proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (žalovaného) ze dne 30. 10. 2020, sp. zn. SZ/MPSV-2020/181283-911, č. j. MPSV-2020/213874-911, ve věci dávky pomoci v hmotné nouzi – doplatku na bydlení a výrokem III. dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že Úřad práce České republiky - krajská pobočka pro hlavní město Prahu, rozhodnutím ze dne 30. 7. 2020, sp. zn. UP/83665/2020/HN, č. j. 25071/2020/AAF, nepřiznal žalobci doplatek na bydlení podle § 33 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji shora uvedeným usnesením odmítl. Žalobce podal žalobu poslední den

lhůty, ovšem bez jakéhokoliv žalobního bodu. Jelikož byly opět uzavřeny veřejné knihovny, nemohl ji žalobce zpracovat komplexně, neboť neměl přístup k předchozím podáním a judikatuře. Spojil proto podaný návrh také s žádostí „o poskytnutí lhůty k doplnění“. Tu městský soud vyhodnotil jako žádost o prominutí lhůty k podání žaloby podle § 3 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastníci se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen „zákon č. 191/2020 Sb.“). Soud neshledal zavření veřejných knihoven jakožto dostatečný důvod pro prominutí lhůty k podání žaloby, jelikož žalobce měl i bez přístupu k internetu možnost podat žalobu obsahující žalobní body, jak požaduje § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Přístup k internetu je pouze uživatelský standard, nikoli právní a neomezuje účastníka v právu podat žalobu natolik intenzivně, aby se jednalo o odepření práva na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Soud přihlédl také k tomu, že žalobce vede řadu dalších soudních řízení, ze kterých je patrná jeho dostatečná orientace v právním řádu. Městský soud uzavřel, že se zřetelem k povaze sporu a právním zkušenostem mohl žalobce podat žalobu obsahující žalobní body v zákonné lhůtě a uvést základní námitky o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[4] Jelikož žalobce podal žalobu poslední den zákonem stanovené lhůty, soud jej nevyzval k jejímu doplnění, neboť doplnění ve lhůtě k podání žaloby by bylo objektivně nemožné. V této lhůtě by nebylo možné žalobci doručit ani případnou výzvu, natož aby žalobu doplnil podáním k soudu.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadá usnesení městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby spatřuje stěžovatel v tom, že nebyl vyzván k jejímu doplnění dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Dále měl městský soud nesprávně posoudit žádost o prominutí zmeškání lhůty podle § 3 zákona č. 191/2020 Sb. Napadené usnesení považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné, neboť soud pouze konstatoval absenci žalobních bodů, aniž by uvedl, z čeho tak dovozoval. V neposlední řadě stěžovatel vytýká soudu nesprávné poučení o možnosti podat kasační stížnost.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl totiž rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší

pokračování

správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o „věci mezinárodní ochrany“, nýbrž o všechny „věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce“. Tato změna však nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 – 28, nebo ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021 – 23, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto soud i nadále vychází z ustálených kritérií.

[10] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

[11] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost. Především je totiž nutné zohlednit skutečnost, že totožné otázky již byly Nejvyšším správním soudem posouzeny ve zcela obdobné věci stěžovatele v rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 Ads 157/2021 – 46, přičemž kasační stížnost stěžovatele byla v uvedené věci shledána nedůvodnou a byla zamítnuta. Na odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud ve stručnosti odkazuje. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[12] I když Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, stalo se tak dle § 104a s. ř. s. pro její nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud tedy obdobně jako např. v usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je právě odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu, výrok o náhradě nákladů řízení se tedy v takovém případě opírá o § 60 odst. 1 a v daném případě rovněž § 60 odst. 2 (nikoli však odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, nicméně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšnému stěžovateli mu dle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží.

[13] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát Mgr. Daniel Holý, byl stěžovateli ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2021, č. j. 5 Ads 148/2021 - 35. V řízení před Nejvyšším správním soudem tak ustanovenému zástupci náleží odměna za zastupování stěžovatele a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby, jimiž je převzetí zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé v podobě doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Ustanovenému zástupci tak náleží odměna ve výši 2 x 1000 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu), dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a částka odpovídající DPH 21 %, tj. celkem částka 3 146 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. října 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu